

δος προσερχομένους, αλλά και ἔθνη αἰσθημάτων και ἐνθουσιασμών ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν μεγαλείου ἐπιδείκνυνται. πολλῶ ἀνώτερον ἡμῶν, τῶν ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ Ἑλλάδι οἰκούντων· και τοῦτο, οὐχι μόνον λόγοις, ἀλλὰ και ἔργοις, ἐτοιμῶς ἔχοντες νὰ ὑφίστανται και κόπους και ὕλικας θυτίαις ὑπὲρ παντός, ὅτι ἀποβλέπει εἰς πρόσοδον ἐθνικήν.

Ἐπισκεπτόμενός τις τὰ εὐεργετικά καταστήματα τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑλληνικῆς κοινότητος, δὲν δύναται νὰ κινήσῃ και νὰ μὴ ὁμολογήσῃ περὶ τῶν ἔκτασιν αὐτοῦ και τῆν ὑπέροχον εὐχαρίστησιν. Ἦν αἰσθητικῶς, ἀπειροῦν ἐκ τοῦ πλησίον εἰς ἐκπαιδευτικά καθιδρύματα, εἰς νοσοκομείον και εἰς ἄλλα, δυνάμενα νὰ παραβληθῶσιν και νὰ ἀμιλλῶνται πρὸς αὐτὰ τὰ τῶν Ἀθηνῶν. Και ἐν πρώτοις, αὐτὰ τὰ οἰκοδομήματα, μεγαλοπρεπῆ τῶν ὄντων και ἀδραῖς δαπάναις ἀνεργησμένα, ἀνήκειν εἰς τὴν κοινότητα ἐκ τῶν συνεισφορῶν τῆς ἐποικίας ἐθελουσίῳ τῆν και πολὺ ταχέως εἰς πῶρος ἤχθησαν. Τὸ δὲ προσωπικὸν τῶν καταστημάτων αὐτῶν, διδάσκαλοι, καθηγηταί, ἰατροί, φαρμακοποιοί, και ἄλλοι, εἶνε ἐκ τῶν ἀρίστων μεμορφωμένων, ἐπιστημονικῶς ἱκανότητος εὐμοιρούνητων ἑλλήνων, οἵτινες, ἔχουσιν ἐλευθερίαν τὴν εἰσοδὸν ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑλληνας, ἀλλὰ και εἰς αὐτοὺς τοὺς ἄλλοθεν εἰς ὡς ἰατροί, ὡς διδάσκαλοι, ὡς γραμματεῖς και ἄλλα.

Τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑλληνικὴν κοινότητα καταμάστιξεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἡ διαίρεσις, διασχισθέντων, ὡς γνωστὸν, τῶν ἐκεῖ ἑλλήνων εἰς δύο μερίδας ἀντιπάλους· εὐτυχῶς τὸ τοιοῦτον ἐξέλιπε και ἦδη ζῶσι πάντες μᾶλλον εἰρηνικῶς και ἐν ἁρμονίᾳ. Μαρτύριον τοῦτου εἶνε τὸ ἔξῃς: Πρὸ τινος καιροῦ ἀπερσιόθη, προτάσει τῆς ἐπιστοπῆς τῆς κοινότητος, νὰ γίνῃ δάνειον 22.000 λίρων, ὅπως ἐπισκευασθῶσιν τὰ παλαιὰ και ἀνεγερωθῶσιν και νέα εὐεργετικά καθιδρύματα, εἶν Γυμνάσιον και ἄλλα. Τὸ δάνειον ἐγένετο και τὰ καταστήματα ἀνεγέρθησαν. Μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτῶν, εἰς ἐκ τῶν προχόντων τῆς κοινότητος, ὁ πολυτάλαντος, ἀλλὰ καὶ γενναῖος και ἐθνικὸς ἀνὴρ, ὁ γνωστός Ἀβέρωφ, ἐποιήσατο πρότασιν εἰς τὴν κοινότητα, ὅτι προθύμως αὐτὸς ἀναδέχεται νὰ πληρώσῃ μόνος τὰς 10.000 λίρας, ἐὰν ἡ κοινότης ἀναδέχεται νὰ πληρώσῃ τὸ ὑπόλοιπον. Ἀμέσως και χωρὶς δυσκολίας, οἱ προεξάρχοντες ἐπὶ πλούτῳ προσήνεμον ἕκαστος ἀνάλογον μέρος, και τὸ μέρος τῆς κοινότητος ἀπεσβέσθη. Ἰκανὴ ἀπόδειξις, ὅτι ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἑλληνικὴ κοινότης διάγει εἰρηνικῶς και ζῆ ἐν ἁρμονίᾳ, προὔπισχνομένη και ἄλλα εἰς τὸ μέλλον ἐθνικὰ ἔργα.

Τὰ τῆς ἐκκλησίας, και ἐν γένει τὰ τῆς θεοσεβείας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲν μοι ἐπροξένησαν καλὴν ἐντύπωσιν. Ἐροῦσιν, ὅτι ὁ ἐκεῖ Πατριάρχης, ὡς ἀπώλυτος κυριάρχης τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἐκκλησίας, θὰ ἐπεδείκνυτο προθυμίαν πρὸς καλῶς ἀνάπτυξιν τῆς ἐκκλησίας, και ἐν γένει πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ θρησκευτικοῦ φρονήματος· ἀλλὰ δὲν εἶρον αὐτῶ τὰ πράγματα, ὡς και προὔπισθον. Ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος, ὑπεροχδοκοντούτης, εἶνε ἐκ τῶν πρώ-

στῶν κληρικῶν ἐν τῇ καθόλου ὀρθοδόξῳ ἀνατολικῇ ἐκκλησίᾳ, και οἰκουμένικος Πατριάρχης διαπλεύσας. Ἔχει μὲν ζῆλον εἰς τὸ ἀνακινῶσαι τοὺς ναοὺς και τὰ ἐκκλησιαστικά καθιδρύματα ἐπὶ τὸ εὐπρεπέστερον, ἀλλὰ μείζονες, φρονούμεν, ἀπαιτοῦνται γνώσεις, ὡς και ἱκανότης εἰς τὸ ἀνακαινίσαι και μορφῶσαι ἐκκλησίαν προοδευτικήν, φέρουσαν τοιαῦτα στοιχεῖα, οἷα νὰ προσελκύσῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, βεβαίοντα· ὁσημέραι πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν, πρὸς τὴν πρόσοδον και πρὸς τὸν πολιτισμὸν.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἐμφολεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ γέροντος Πατριάρχου σπῆρος τοιαύτης διαθέσεως, ἀλλὰ χρειάζεται και δύναμις και τὰ μέσα πρὸς ἀνάπτυξιν, ἐξωτερικεῦσιν και πρακτικῆν και κῆποτε σωματικῆν ἐφαρμογὴν τοῦ σπύρου ἐκείνου. Ἐντοῦθεν και ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκκλησίᾳ εἶνε ἡ αὐτῆ, οἷα και εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῶν ὀρθοδόξων ἑλλήνων, ὡς ἐπίσης ἐν κείνῳ θα περιγράψω ἐν τῇ ἐφευμερίδῃ σας.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΖΕΤΟΥ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδαφίου Πόδ. Μετάφρ. Κ. Ι. Πρασά)

Ὁ ἐκδότης τοῦ φύλλου ἐπιχειρεῖ κατόπιν νὰ ὑποδείξῃ, ὅτι τὸ σῶμα ἔμεινεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος οὐχ ἔντρον μόνον, ἀλλὰ κατ' ἐλάχιστον ὄρον πεντὰκις τρεῖς ἡμέρας, διότι ἐν τοιαύτῃ διετέλει ἀποσυνθίσει, ὡστε ὁ Μπωβχὶ μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπιχειρήμα του εἶνε ὄλω· ψευδές. Ἐξκλοουθῶ τὴν συνέχειαν τῆς περικοπῆς.

Ἐπὶ τίνων λοιπὸν γεγονότων στηριζόμενος ὁ Μπωβχὶ ἀπορρίπτει ἀδιστακτικῶς, ὅτι τὸ πτώμα εἶνε αὐτὴ ἡ Μαρία Ροζέτου; Ἐρχεται τὴν χειρὶδα τῆς ἐσθῆτος, και ἀνεῦρε, λέγει, ὑπὸ αὐτὴν σημεῖα ἀποδεικνύοντα τὴν ταυτότητα τῆς. Τὸ κοινὸν ἐξέλαβε τὰ σημεῖα ταῦτα ὡς ἰσχυρόμενα εἰς τινὰ παπαλαϊωμένην οὐλήν· ἀλλ' ἐκεῖνος ἰδοὺ τί λέγει· εἰσήγαγε τὴν χειρὰ του ὑπὸ τὴν χειρὶδα, και εὗρε τριγῶμα ἐπὶ τοῦ βραχίονος· τὸ τοιοῦτον σημεῖον τόσον εἶνε ἄξιον λόγου και τσαῦτα μᾶς ἀποδεικνύει, ὅσα και ἡ ἀνεύρεσις βραχίονος ὑπὸ τὴν χειρὶδα. Ὁ κ. Μπωβχὶ δὲν ἐπέστρεψε κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ ἐπληροφόρησε δι' ἄλλου τὴν κυρίαν Ροζέτου, περὶ τὴν ἐβδόμην ἐσπερινὴν ὥραν τῆς Τετάρτης, ὅτι αἱ ἀνακρίσεις ἐξηκολοῦσιν πάντοτε. Και εἰάν ἐτι δεχθῶμεν ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας και τῆς θλίψεως ἡ κυρία Ροζέτου ἠδυνάται νὰ μεταβῇ ἐπὶ τόπου (περὶ οὐ οὐδὲν ἔχομεν ν' ἀντείπωμεν), ὅα εὐρίσκατο τις ἄλλος ἀνακριβῶς θεωρῶν καθῆκόν του τὸ νὰ μεταβῇ ἐκεῖ και παρακολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀνακρίσεων και ἐρωτῶν, ἐὰν μάλιστα ἐν τῷ πτώματι ἀναγνωρίσῃ αὐτὴν τὴν Μαρίαν. Οὐδεὶς προ-

σῆληεν. Οὐδὲν ἐκ τῶν λεχθέντων ἐν ὁδῷ Ἀγίου Ἀνδρέου περὶ τῆς υποθέσεως ἔφθασε μέχρι τῶν ὧτων τῶν νοικοκαστῶν τῆς ρηθείσης οἰκίας. Ὁ κ. Εὐσταθίου, ὁ ἔραστής καὶ μνηστήρ τῆς Μαρίας, ὅστις διέμενον ὡς οἰκότροφος ἐν τῷ μητρικῷ τῆς οἴκῳ, καταθέτει ὅτι τὴν περὶ ἀνευρέσεως τοῦ πτώματος τῆς Μαρίας εἶδησιν δὲν ἔμαθεν εἰμὴ τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης, παρὰ τοῦ ἐπισκεφθέντος αὐτὸν Μπωβαί. Ἐκπληττόμεθα πολὺ πῶς τιαυῦτη σημαντικὴ εἶδησις ἔτυχε τόσον ψυχρᾶς ὑποδοχῆς.»

Ἡ ἐφημερίς πειράται οὕτω νὰ καταδείξῃ ἀπάθειαν ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τῆς Μαρίας, ἀπάθειαν ἣτις θὰ ἦτο ἀσύγνωστος, ὑποτιθεμένου ὅτι ἐκεῖνοι ἀνεγνώρισαν ἐν τῷ πτώματι τὴν Μαρίαν. Ὁ Ἀστήρ ζητεῖ, ἐν συντόμῳ, νὰ ὑποδείξῃ ὅτι ἡ Μαρία, συμφωνήσασα μετὰ τῶν φίλων τῆς, ἀπῆλθε τῆς οἰκίας διὰ λόγους κηλιδοῦντας τὴν τιμιότητά τῆς· καὶ ὅτι αὐτοὶ οὗτοι οἱ φίλοι, ἀνακαλύψαντες ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα πτώμα ἔχον τινὰ ἁμοιότητα μετὰ τῆς νεανίδος, ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας ἵνα διασπείρωσιν εἰς τὸ κοινόν, ὅτι ἡ Μαρία ἀπέθανεν. Ἀλλὰ δὲν προῆλθε πολὺ, καὶ ἡ αὐτὴ ἐφημερίς ὑπεστήριξεν ὅπως τὸ ἀντίθετον, ἀποφαινομένη ὅτι ἡ γοργία ἦτο τόσον ἐξησθενημένη καὶ τεταραγμένη, ὥστε πᾶσα οἷα δὴποτε ἐνασχόλησις τῇ κατέστη ἀδύνατος· ὅτι ὁ κ. Εὐσταθίου δὲν ὑπεδέχθη τὴν εἶδησιν μετὰ ψυχρότητος, ἀλλὰ ἐξ ἐναντίας ἐκυριεύθη ὑπὸ παραφόρου θλίψεως, πρᾶσχῶν καὶ συμπτόματτα παραφορᾶς· ὅτι ὁ κ. Μπωβαί ἐκ φιλικοῦ καθήκοντος ἐπεφόρτισέ τινα τῶν φίλων καὶ συγγενῶν του ἵνα ἐκαγρυπνῇ ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἐμποδίσει νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τὴν μέλλουσαν νὰ γίνη μετὰ τὴν ἐκταφήν. Πρὸ πάντων δὲ ὁ Ἀστήρ, μολοντί εἶχεν ἐπιβεβαιώσει ὅτι τὸ πτώμα ἐνεταφιάσθη διὰ δημοσίας δαπάνης, ὅτι ἡ ἐξ ἰδίων ταφή ἐγένετο ἀπολύτως ἀπαράδεκτος ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ ὅτι οὐδὲ παρέστησαν οὗτοι κατὰ τὴν ταφήν, μολοντί ὁ Ἀστήρ, εἶπομεν, διεβεβίωστε πάντα ταῦτα, πάντα ταῦτα ἤδη τὰ ἀπέκρουεν ἰσχυρῶς. Ἐν ἐνὶ τῶν ἀπολούθων φύλλων τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος ὁ συντάκτης πειράται νὰ ρίψῃ ὑπονοίας ἐπὶ τοῦ Μπωβαί, γράφων :

«Τὰ πράγματα λαμβάνουσιν ἄλλην τροπὴν. Μᾶς διηγούνται, ὅτι ἐν ᾧ κατὰ σύμπτωτιν κυρία τις Β. διέμενε παρὰ τῇ κυρίᾳ Ριζέττου, μεταβάσα πρὸς ἐπισκεψιν καρ' αὐτῆς, ὁ κ. Μπωβαί, μέλλων νὰ ἐξέλθῃ, τῇ εἶπεν, ὅτι ἐὰν ἐν τῷ μεταξύ ἤρχετο χωροφύλαξ τις πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, παρεκκαλεῖτο ἡ κυρία Β. νὰ προσέξῃ μὴ εἶπῃ τι περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν χωροφύλακα, ἕως οὗ ἐπιστρέψῃ, ἵνα ὁ ἴδιος φροντίσῃ περὶ τῆς υποθέσεώς του.

Κατὰ τὰ φαινόμενα, ὁ κ. Μπωβαί φαίνεται φέρον ὀλόκληρον τὸ μυστικὸν τῆς υποθέσεως ἐγκλεισμένον εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ ἡ ἀνάκρισις οὐδὲ κατὰ ἐν βῆμα ἀνευ τοῦ κ. Μπωβαί· ἐξ οἴου δὴποτε μέρους καὶ ἂν στραφῇ τις, θὰ προσκρούσῃ ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐκ τίνος αἰτίας, τίς οἶδε ποίας, προσεπάθησε νὰ ἐπιτύχῃ ἵνα μηδεὶς ἄλλος πλὴν αὐτοῦ δυνήθῃ ν'

ἀναμιχθῇ εἰς τὰς ἐρεῦνας καὶ ἀπώθησε κατὰ μέρος λίαν ἀτόπως τοὺς γονεῖς, ἐὰν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὰς ἀντεγκλήσεις τῶν τελευταίων τούτων. Ἐράνη ὅτι ἐκ τῶν προτέρων εἶχεν ἀκλόνητον ἀπόφασιν ἄ μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν θέαν τοῦ πτώματος εἰς τοὺς γονεῖς »

Τὸ ἐξῆς ἐπεισώδιον ἐφάνη ὑποστηρίζον τὰς ἐφερομένας ταῦτας ἐπὶ τοῦ Μπωβαί ὑπονοίας. Ἄνθρωπός τις, μεταβάς ἵνα τὸν ἐπισκεφθῇ, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς νεανίδος, καὶ ἐν ὥρᾳ ἀπουσίας τοῦ Μπωβαί τούτου, εὔρε ρόδον ἐμπηγμένον εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλειθροῦ καὶ τὴν λέξιν Μ α ρ ί α γεγραμμένην ἐπὶ παρακειμένης πλάκος.

Ἡ ἐπικρατοῦσα ἰδέα ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον ἠδυνήθημεν νὰ ἐξαγάγωμεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν δημοσίων ἐγγράφων, ἦτο ὅτι ἡ Μαρία ὑπῆρξε τὸ θῦμα ὁμάδος ἀνθρώπων ἀθλίων, οἵτινες μετέφεραν αὐτὴν εἰς τὴν ἀκτὴν, τὴν ἐκακοποίησαν καὶ τὴν ἐδολοφόνησαν. Ἐφημερίς τις ἐν τούτοις, ἐξσκοῦσα μεγάλην ἐπιρροὴν ἡ Ἐμπορικὴ (*), ἀπέκρουε σφοδρῶς τὴν γνώμην ταύτην τοῦ κοινοῦ. Ἴδου ἐν ἡ δύο χωρία ἀτινα ἀποσπᾶ ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῆς :

«Πεποιθήσιν ἔχομεν, ὅτι ἡ ἐρευνα ἠκολούθησε μέχρι τοῦδε λεκανθασμένην πορείαν, ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον περιεστράφη αὕτη περὶ τὸ κιγλιδωτὸν τῆς Ρούλης. Εἶνε ἀδύνατον νεαρά γυνή, γνωστὴ, ὡς ἡ Μαρία, εἰς χιλιάδας ἀνθρώπων, νὰ διῆλθε τρία μέρη χωρὶς νὰ συναντήσῃ γνωστόν τι πρόσωπον· καὶ ὅστις δὴποτε ἐβλεπεν αὐτὴν, θὰ τὴν ἀνεκάλει εὐθὺς εἰς τὴν μνήμην του, διότι ἡ μορφή τῆς προσεῖλκε τὸ ἐνδιαφέρον ὄλων τῶν γνωριζόντων αὐτὴν. Εἶχεν ἐξέλθει ἀκριβῶς ἐν ἡ στιγμῇ αἱ ὁδοὶ βριθοῦσι κόσμου.

Ἀδύνατον νὰ μὴ συνήντα, μεταβαίνουσα εἰς τὸ κιγλιδωτὸν Ρούλης ἢ εἰς ὁδὸν Δρόμ, δωδεκάδα γνωστῶν προσώπων· οὐδεμίαν ἐν τούτοις μαρτυρία δεικνύει ὅτι ἐθεάθη αὕτη ἀλλαχού, εἰμὴ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς μητρικῆς τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀποδείξις ὅτι ἐξῆλθεν αὕτη τῆς οἰκίας, εἰμὴ μόνον ἡ ἐκ φρασθ εἶσα ε α υ τ ῆς β ο ὐ λ η σ ι ς. Τεμάχια τῆς ἐσθῆτος τῆς νεανίδος ἦτο ἀπεσπασμένον συνεσφιγμένον περὶ τὸ σῶμα τῆς καὶ στερεῶς προσδεδεμένον, οὕτω δὲ κατορθώθη νὰ μετακινοῖσθῃ τὸ πτώμα διχῆν δέματος. Αἱ παρασκευαὶ αὗται θὰ ἦσαν περιτταί, ἐὰν ἡ δολοφονία ἐτελείτο εἰς τὸ κιγλιδωτὸν τῆς Ρούλης. Ἐὰν τὸ σῶμα ἀνευρέθη πλέον ἐγγύς τοῦ μέρους ἐκείνου, δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τούτου ὅτι ἐκεῖ ἐτελέσθη καὶ ἡ δολοφονία...

Τεμάχιον ἀπεσπασμένον ἀπὸ τίνος τῶν ἐσωφρονίων τῆς ἀτυχοῦς νεανίδος καὶ ἔχον δύο ποδῶν μήκος καὶ ἐνὸς πλάτος, περιέβαλλε τὸν λαϊμόν καὶ ἦτο δεδεμένον διὰ κόμβου ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς, προφανῶς ἵνα καταπνίγῃ τὰς κραυγὰς τοῦ θύματος. Ἡ πράξις ἐτελέσθη βεβίως ὑπὸ φαυλοβίων, οἵτινες οὐδὲ ρινόμακτρον ἔφερον ἐν τοῖς θυλακίοις των.»

Μίαν ἢ δύο ἡμέρας πρὸ ἐκείνης καθ' ἣν ὁ διευθυντὴς εἶχεν ἐπισκεφθῇ ἡμᾶς, ἡ ἀστυνομία ἐπέτυχε

κατάθεσιν λίαν ενδιαφέρουσαν, ἣτις ἐφαίνετο καταστρέφουσα κατὰ τὸ κυριώτερον αὐτῶν μέρος τοὺς συλλογισμοὺς τῆς Ἐμπορικῆς. Δύο μικροὶ παῖδες, υἱὸς κυρίας τινὸς Δελύκ, περιφερόμενοι τυχαίως εἰς τὸ δάτος, πλησίον τοῦ κιγλιδωτοῦ τῆς Ρούλης, εἰσέδυσαν ἐν τινι συνηφεῖ λόχη ἐνθα ἐκείντο τρεῖς ἢ τέσσαρες μεγάλοι λίθοι, σχηματίζοντες εἰδὸς τι ἀνακλίντρον μετ' ἐρείσινώτου καὶ ὑποποδίου ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου λίθου ἐκείτο λευκὸν φόρεμα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐτέρου μετὰξινον περιώμιον. Εὐρέθη ὡσαύτως καὶ ἀλεξήλιον, ρινόμακτρον καὶ χειρόκτια. Τὸ ρινόμακτρον ἔφερε τὸ ὄνομα «Μαρία Ροζέτου». Ράκη φορεμάτων εὐρέθησαν ἐπὶ τῶν πέριξ θάμνων. Τὸ ἔδαφος ἦτο πεπτημένον, οἱ θάμνοι κεκλιμένοι, καὶ τὰ πάντα προέδιδαν ὅτι ἐτελέσθη ἐκεῖ πάλη. Μεταξὺ τῆς λόχης καὶ τοῦ ποταμοῦ, εὐρέθη ὅτι τὰ χαρακώματα ἔχον βιασθῆ, τὸ δὲ ἔδαφος ἐτήρει ἔτι τὰ ἔχνη βαρέως φορτίου ἀνκυσθέντος ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐβδομαδιαία τις ἐφημερίς ὁ "Η λ ι ο ς, (*) τοὺς ἐξῆς συμπερασμοὺς ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης, συμπερασμοὺς, οἵτινες δὲν ἦσαν εἰμῆ ἢ ἡχώ τῶν εἰκασιῶν ὄλου τοῦ παρισινῶ τυπού :

«Τὰ ἐν τῷ δάσει εὐρεθέντα ἀντικείμενα μένουσιν ἐκεῖ ἀπὸ τεσσάρων, ἢ τοῦλάχιστον τριῶν ἐβδομάδων εὐρωτιῶσιν ἐκ τῶν βροχῶν καὶ ἐκ τοῦ εὐρώτος, ἔχουσι συγκολληθῆ εἰς μίαν μάζαν ἢ χλόην πέριξ αὐξασθεῖσα ἐκάλυψεν αὐτὰ ἐν μέρει. Ἡ μετὰξινον τοῦ ἀλεξήλιου ἔμεινεν ἀβλαβής ἀλλ' ἦτο κεκλισμένον, καὶ τὸ ἄνωθεν μέρος, τὸ διπλούμενον ἐν πτυγαῖς, σαπὲν ἐκ τοῦ πληροῦντος αὐτὸ εὐρώτος, ἐσχίσθη εὐθὺς ὡς τὸ ἀλεξήλιον ἠνοίχθη...

Τὰ ἀπὸ τῶν θάμνων ἀνηρημένα τεμάχια τῶν φορεμάτων εἶχον τριῶν περίπου δακτύλων πλάτος καὶ μῆκος ἕξ. Ἐκ τῶν τεμαχίων τούτων τὸ μὲν ἦτο ἀπασπασμένον ἐκ τοῦ παραθύρου γύρου τῆς ἐπεδιορθωμένης ἐσθῆτος, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ φορέματος. Ὁμοίαν ζον πρὸς ταινίας ἀπασπασμένης καὶ ἀνηρητῶντο ἐπὶ τῶν θάμνων εἰς ὕψος ἑνὸς περίπου ποδὸς ἀπὸ τοῦ ἰδάφους...

Δυνάμεθα λοιπὸν ἤδη νὰ εἰπώμεν ἀδιστακτως, ὅτι ἀνεκαλύφθη ἐπὶ τέλους τὸ θέατρον τῆς ἀχραιοστάτης ταύτης προσβολῆς.»

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην, νέα προσήλθε μάρτυς. Ἡ κυρία Δελύκ ἐξέθηκεν ὅτι κατεῖχε ξενοδοχεῖον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἡδοῦ, οὐχὶ μακρὰν τῆς παρὰ τὸ κιγλιδωτὸν τῆς Ρούλης ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Τὰ πλησιόχωρα μέρη εἶνε ἔρημα, καὶ ἀποτελοῦσι κατὰ κυριακὴν τὸ ἐντευκτῆριον τῶν κικῶν ὑποκειμένων τῆς πρωτεύουσας, διαπλεόντων τὸν ποταμὸν διὰ μικρῶν λέμβων. Περὶ τὴν τρίτην μ. μ. ὥραν τῆς ἐν λόγῳ κυριακῆς, ἐπισκέσθη τὸ ξενοδοχεῖον νεῆς, συνοδευομένη ὑπὸ τινος μελαγχροῖνου νέου. Ἀμφότεροι παρέμειναν ἐκεῖ ἐφ' ἰκανὴν ὥραν, ὅτε δὲ κατόπιν ἐξῆλθον, διετυθύνθησαν πρὸς τι πυκνὸν γειτονικὸν δάσος. Ὅ,τι κυρίως εἴλκυσε τὴν περιέργειαν τῆς κυρίας Δελύκ, ἦτο ὁ καλλωπισμὸς τῆς

νεάνιδος, ὡς ἐκ τῆς πλήρους αὐτοῦ ὁμοιότητος πρὸς τὸν καλλωπισμὸν ἀποθανούσης συγγενοῦς τῆς, πρὸ πάντων δὲ τὸ περιώμιον. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ζεύγους, εἰσῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δυὰς φαυλοβίων, οἵτινες θορύβησαν ὑπερμέτρως, ἐπίον καὶ ἔφαγον δίχως νὰ πληρώσωσιν, ἠκολούθησαν τὴν διεύθυνσιν ἣν εἶχον λάβει ὁ νέος μετὰ τῆς νεάνιδος, ἐπανεκάμψαν περὶ τὴν ὥραν τοῦ λυκαυγοῦς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ εἶτα ἐπανεπέλευσαν τὴν ὄχθην ἐσπευσμένως.

Τούτο συνέβη ὀλίγον μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς νυκτός, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα ἡ κυρία Δελύκ ὡς καὶ ὁ πρωτότοκος υἱὸς τῆς, ἤκουσαν κραυγὰς γυναικείας ἐν ταῖς πέριξ τοῦ ξενοδοχείου. Αἱ κραυγαὶ ἦσαν διαπεραστικαὶ καὶ ὀλίγον διήρκησαν. Ἡ κυρία Δελύκ ἀνεγνώρισεν ὅχι μόνον τὸ ἐν τῇ λόχη ἀνευρεθὲν περιώμιον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν περιβάλλουσαν τὸ πτώμα. Ἠνίοχος τις τοῦ ἵπποσιδροδρομοῦ, Βχλεντίνος, (*) κατέθηκεν ὡσαύτως τότε ὅτι εἶχεν ἴδει τὴν Μαρίαν Ροζέτου διαβαίνουσαν τὸν Σηκουάνην ἐντὸς πλοίου, κατὰ τὴν ἐν λόγῳ κυριακὴν, μετὰ τινος νεανίου μελαγχροῖνου. Ὁ Βχλεντίνος οὗτος ἐγνώριζε τὴν Μαρίαν καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἠπατήθη ἐπὶ τῆς ταυτότητος αὐτῆς. Τὰ ἐν τῷ δάσει ἀνευρεθέντα ἀντικείμενα ἀνεγνωρίσθησαν εὐθὺς ὑπὸ τῶν γονέων τῆς Μαρίας.

Ἡ σωρεὶα αὕτη τῶν ἐρευνητῶν, ἃς οὕτω συνέλεξεν ἐκ τῶν ἐφημερίδων, τῇ αἰτήσει τοῦ Δυπὲν, περιελαμβάνε μίαν ἔτι λεπτομέρειαν, ἀλλὰ λεπτομέρειαν μεγίστου ἐνδιαφέροντος. Εὐθὺς, ὡς φαίνεται, μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ἀνωτέρω ἀντικειμένων, ἐντὸς τοῦ τόπου τοῦ ὑποτιθεμένου ἤδη ὡς αὐτοῦ τοῦ θεάτρου τοῦ ἐγκλήματος, ἀνευρέθη χαμαὶ ἐξηπλωμένος ἄψυχος, ἢ σχεδὸν ἄψυχος, ὁ μνηστήρ τῆς Μαρίας Εὐσταθίου. Φιάλη κενὴ ἐκείτο παρ' αὐτὸν φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν «λακιδανον». Ἡ ἀναπνοὴ του προέδιδε τὴν δηλητηρίασιν. Ἐξέπνευσε χωρὶς μῆτις λέξιν νὰ προφέρῃ. Ἐπ' αὐτοῦ ἀνευρέθη ἐπιστολὴ ἐν ἣ ἐξετίθετο ἐν συντόμῳ ὁ πρὸς τὴν Μαρίαν ἔρωσ του καὶ ἡ σταθερὰ του πρὸς αὐτοκτονίαν ἀπόφασιν.

«Περὶ τὸν κρίνω νὰ σοὶ εἰπῶ, εἶπε πρὸς με ὁ Δυπὲν, ἐν ᾧ ἐπεράτουν τὴν ἀνάγνωσιν τῶν σιμειώσεών μου, ὅτι ἡ παρούσα ὑπόθεσις εἶνε πολὺ πλέον περίπλοκος τῆς ἐν ὁδῷ Μόργ, ἧς καὶ λίαν οὐσιωδῶς διαφέρει. Ἐκεῖ πρόκειται περὶ ἐγκλήματος ἀπανθρώπου μὲν, ἀλλὰ συνήθους, καὶ ἐν ᾧ οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἰδιαζόντως ἐκτακτόν. Καὶ ἐνταῦθα προκατηρήσατε, παρακαλῶ, ἔτι αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος δι' ὃν τὸ μυστήριον ἰφάνη ἀπλοῦν, ἐν ᾧ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἔπρεπε νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ πλέον δύσλυτον. Αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ αἷτιον δι' ὃ κατ' ἀρχὰς ἐκρίθη περιττὴ ἢ προσφορὰ ἀμοιβῆς. Οἱ πολυπληθεῖς ὑποτελεῖς τοῦ Γ... ἦσαν λίαν ἰκανοὶ ἵνα κατανοήσωσι πῶς καὶ δικτὶ ἐτελέσθη ἡ ἀπάνθρωπος αὕτη πράξις. Ἡ φωντασιὰ των ἠδύνατο νὰ ἐξέυρη τρόπον τινά, ἢ καὶ πολλοὺς τοιοῦτους, μίαν αἰτίαν, ἢ πολλὰς. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τῶν πολυκρίθμων τούτων τρόπων ἡ

(*) Philadelphie, Saturday Evening Post, ἐκδόσις μὲν ὑπὸ C. I. Peterson.

(*) Adam

αίτιων ὄφρεια νὰ ἦτο ἡ καθ' ἑαυτὴν ἀλήθεια, ἐνόμισαν αὐτὴν καὶ ἀποθετευμένην ἢ εὐχέρεια ὅμως μεθ' ἧς εἶχον συλληφθῆ αἱ διάφοροι αὐταὶ ἰδέαι καὶ αἱ εὐλογιοὶ αἰτίαι αἱ ὑποστηρίζονται τὴν ἀλήθειαν μιᾶς ἐκαστῆς τούτων, ὄφρεια νὰ θεωρηθῶσιν ὡς δυσχερέρεα μᾶλλον ἢ ὡς διευκολύνουσ τῆς λύσεως τοῦ αἰνίγματος. Ἐν τῶν λεγθέντων μεν ἐννοεῖς, ὅτι τὸ λογικὸν ὄφρεια ν' ἀναζητήσῃ τὴν ἑδὼν ἢν μέλλει ν' ἀκολουθήσῃ, πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας πέραν τοῦ κοινῶς ἰδίου γεγονότων, καὶ ὅτι τὰ γεγονότα τῆς παρούσης ὑποθέσεως δὲν εἶνε τοσαῦτον πρωτοφανῆ καὶ τιαυῦτα, ὅτε εἰς αὐτὰ καὶ μόνον νὰ προκλιπηθῆ τις. Κατὰ τὰς ἀνακρίσεις τὰς γενομένας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς κυρίας δὲ Ἑσπαναίου (*), οἱ ὑπαλλήλοι τοῦ Γ... εἶχον ἀποθερευθῆ καὶ περιέλθει εἰς σύγχυσιν ὡς ἐκ τοῦ παραδόξου ἐκείνου συνδέσμου τῶν γεγονότων, ὅστις δι' ἐν ἑκινὸν πνεῦμα ἦτο ἡ βεβαιότερος πρὸς ἐπιτυχῆ λύσιν οἰωνός· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐκείνο ἑκινὸν πνεῦμα θ' ἀπεθερρύνετο ἐνώπιον τῶν ὄλων συνήθους χαρακτῆρος γεγονότων, τῶν ἐν τῇ ὑπόθεσι τῆς νεκρᾶς μυροπώλιδος, ἃ ἐν αὐτῷ δὲν ἔτι θετικὸν ἀπέδειξαν, εἰμὴ τὴν ἄτοπον οἴησιν τῶν ἀστονομηκῶν ὑπαλλήλων.

Ἐν τῇ ὑπόθεσι τῆς κυρίας δ' Ἑσπαναίου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἀπ' ἀρχῆς τῶν ἡμετέρων ἐρευνῶν, οὐδέμια δ' ἡμᾶς ἀμφιβολία ὑπῆρχεν ὅτι εἶχε τελεσθῆ δολοφονία, τὴν δὲ περὶ αὐτοκτονίας ὑπόθεσιν εἶχομεν ἀποσβεσθῆ εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς. Ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει πρέπει ὡσαύτως ν' ἀποκρούσωμεν πᾶσαν περὶ αὐτοκτονίας ἰδέαν. Αἱ περιστάσεις ὑφ' ἃς ἀνευρέθη τὸ παρά τὸ κηλιδωτὸν τῆς Ρούλης πτώμα, οὐδέμιαν τιαυῦτην ὑπόθεσιν ἐπιτρέπουσιν. Ἄλλ' ὑπεστήριξέ τις ὅτι τὸ ἀνευρεθὲν πτώμα δὲν εἶνε τὸ τῆς Μαρίας Ροζέτου, ἧς δι' ἀμοιβῶν ἀναζητοῦνται ὁ δολοφόνος ἢ οἱ δολοφόνοι, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ μόνον θέμα τῆς μετὰ τοῦ διευθυντοῦ συνδιαλέξεως ἡμῶν. Ἀμφότεροι γνωρίζομεν τὸν κύριον τοῦτον κάλλιστα, καὶ δὲν πρέπει νὰ διδωμεν μεγάλην πίστιν εἰς τοὺς λόγους του. Εἴτε ἐὰν, λαμβάνοντες ὡς σημεῖον ἀφετηρίας τὸ ἀνευρεθὲν πτώμα, καὶ, ἀκολουθοῦντες τὰ ἔχνη τοῦ δολοφόνου, ἀνακλύψωμεν ὅτι τὸ πτώμα εἶνε ἄλλη τις ἢ ἡ Μαρία· εἴτε ἐὰν, λαμβάνοντες ὡς ἀφετηρίαν τὴν ζῶσαν ἔτι Μαρίαν, ἀνακλύψωμεν ὅτι δὲν ἰδολοφονήθη ποσᾶς αὐτῆ, κατ' ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις οἱ κόποι ἡμῶν θ' ἀποβῶσι μάταιοι, ἀφ' οὗ τὸ πρόσωπον μεθ' οὗ ἐκίμομεν τὰς συμφωνίας ἡμῶν εἶνε ὁ κύριος Γ... Ὅθεν, πρὸς ἴδιον ἡμῶν σκοπὸν ἐργαζόμενοι, ἂν μὴ ἐπὶ σκοπῷ κέρδους, ἀνάγκη ἀναπόφευκτος εἶνε ἐν πρώτοις νὰ βεβαιωθῶμεν, πρὸ παντός ἄλλου, ὅτι τὸ πτώμα εἶνε αὐτὴ ἡ Μαρία Ροζέτου.

(ἀκολουθεῖ)

(*) Πρόσωπον ἀναφερόμενον ἐν τῇ Διπλῇ δολοφονίᾳ τῆς ὁδοῦ Μόργυ.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

(Φαιδρὰ ἀφήγησις)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

—

Τὴν γὰρ γίνῃ; ἢ τραγωδία εἶνε πρὸς τὸ τέλος τῆς... πρέπει ν' ἀποθάνῃ ὁ Ἀριστόδημος!

Ὁ Ἀριστόδημος, ἔχων πάντοτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὰ παρασκηνία, προσπαθεῖ ν' ἀναστελέῃ ὅσον δύναται τὴν καταστροφὴν, θέτων μεταξὺ τῶν λέξεων ὑπερσυνιακὰς παύσεις...

—» Εἶπέ... ὅτι... ὁ θρόνος... δὲν ἐξαγοράζεται... ἡδὴ τὸ... ἐγκλήματος... καὶ ὅτι... ἐγώ... ἐγώ... ἡδὴ... ἀπέθανα... ἐξ... ἀποπληξίας!!»

Ὁ Ἀριστόδημος πίπτει κατὰ γῆς.

Ὁ Γόνιππος εὐρὼν ἐπὶ τέλους τὸ ἐχειριδίον, ὁρμᾷ ἀσθμακίων ἐπὶ τῆς σκηνῆς, προσκρούει εἰς τὸν ἕτερον πόδα τοῦ πεπτωκότος τυράννου, ρίπτεται ἐπ' αὐτοῦ θῆρας τὸν αὐτοκτονίαν διὰ τοῦ εὐεθέμετος ἐχειριδίου... καὶ ἡ αὐλαία πίπτει ἐν μέσῳ ζωνηρῶν χειροκρατημάτων.

XII

Ἡ μεγάλη ἑδὸς ἠρημώθη.

Ὅλα τὰ μαγαζεῖα εἶνε κλειστὰ, ἐκτός τοῦ παλαιοπόλου, ὅστις ἐνοικιάζει δὲ ὁμινα.

Ἀνθρωπὸς τις, περιτετυλιγμένος διὰ μεγάλου μανδύου καὶ τῷ ἡμισυ τοῦ προσώπου ἔχων κεκαλυμμένον διὰ πλατυγύρου πύλου, ἵσταται πρὸ τοῦ μαγαζεῖου ἀμυγανῶν.

Εἶτα δὲ ὡσεὶ λαθῶν στιγμακίαν ἀπόρασιν καὶ ἐλευσθεῖς ὑπὸ διαβολικοῦ πειρασμοῦ, εἰσέρχεται, ἐνοικιάζει ἰσπανικὴν ἐνδυμασίαν καὶ προσωπίδα μετὰ ρινὸς ὀμοιαζούσης προβοσκίδα ἐλέφαντος, καὶ ἐξέρχεται ἐσπευσμένως μετὰ τοῦ δέματός του ὑπὸ μάλης.

Ἀπορεῦγομεν τὰ μυστήρια.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις, εἰς τόσῳ προεχωρημένῳ ὄραν τῆς νικτὸς, ἐπανερχεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Ἐρυθρᾶς Ἐλάφου», ὅπως μεταμφιεσθῆ διὰ γορὸν προσωπίδοφόρων, εἶνε παλαιὰ τις γνωριμία τῶν ἀναγνωστῶν μας... εἶνε ὁ κύριος Θεόδωτος Πατούρης.

Εἶμεν ἐπανέλθῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκ Σώνιο, ἐνθα, διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῆς συζύγου του, ἐπέταγε παρὰ τῆς θείας Ἰουστίνης δάνειον ἐκ τετρακοσίων φράγκων.

Διὰ τοῦ πασοῦ δὲ τούτου, ὁ κύριος Πατούρης ἐσκόπει νὰ τακτοποιήσῃ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ Λαυταντίου, νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ὠρολόγιον, νὰ μεταβῆ εἰς Μιλάνον μετὰ τοῦ Γεωργίου καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἶτα εἰς τὸ γορὸν του.

Ἄλλ' ὁ διάβολος καιροσκοπεῖ πάντοτε καὶ ἐνεδραβεῖ διὰ νὰ θέσῃ τὴν καταρραμμένην του οὐρὰν εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν ἀγίων!

Διερχόμενος, περὶ λυχνῶν ἄφας, διὰ τοῦ μικροῦ